

Nuteistosios išpažintis – „(...) jei aš čia – vadinasi, Dievas atvedė mane šiuo keliu. Kelias sunkus, bet su Dievo pagalba stengiuosi deramai jį nueiti“.

Įkalinimas - nelengvas išbandymas visiems, netekusiems laisvės. Publikuojame Panevėžio pataisos namuose įkalintos moters laišką, kuris galbūt padės kitiems nuteistiesiems surasti prasmę ir paguodą atliekant laisvės atėmimo bausmę, o eiliniam skaitytojui leis geriau suprasti nuteistą asmenį, atvers dalelę jo jausmų ir vilčių. (Kartu su laišku publikuojamos ir laiško autorės kūrybos darbų nuotraukos).

Prieš pradėdama rašyti susimąščiau. Gal pavadinti tai, ką rašau, esė iš pataisos namų, gal tai išpažintis, o gal laiškas iš ten, kur aš atlieku bausmę. Kaip jau tikriausiai suprato skaitytojas, aš esu Panevėžio pataisos namuose. 2009 metais man nutiko bėda, kuri tik dabar, praėjus 10-čiai metų, atvedė mane čia. Esu tikinti ir žinau, kad jei aš čia – vadinasi, Dievas atvedė mane šiuo keliu. Kelias sunkus, bet su Dievo pagalba stengiuosi deramai jį nueiti. Tai padaryti man padeda tiek aplinka, tiek Panevėžio pataisos namų darbuotojai. Esu visiems dėkinga už supratimą, savalaikę pagalbą ir profesionalumą. Turiu su kuo palyginti. Itin sunkų laikotarpį praleidau Šiaulių tardymo izoliatoriuje – šios įstaigos, deja, negaliu paminėti geru žodžiu.

Visą savo gyvenimą iki pat 2009-ųjų aš dirbau mokykloje – meno istorijos mokytoja ir psichologe. Turiu du aukštuosius išsilavinimus. Šis gyvenimo laikas nugyventas deramai ir dėl jo man ne gėda. Neskaitant darbo, aš visą gyvenimą užsiėmiau menine-kūrybine veikla, kiek save pamenu, visur ir visada piešiau. Profesionalaus dailininko specialybės neturiu, mane greičiau reikėtų vadinti dailininke-mėgėja, tačiau už šią veiklą visgi esu gavusi Lietuvos liaudies dailininko vardą. Klaipėdoje, kur gyvenau, buvo įkurta privati meno studija vaikams, ją lankė ir suaugę. Tai buvo labai įdomus darbas, mūsų akyse vaikai virsdavo mažaisiais dailininkais. Mes rengdavome parodas, pelnydavome prizines vietas tarptautiniuose konkursuose.

2009-aisiais susiklosčius aplinkybėms, susijusiomis su dabartine mano byla (už tai ir atlieku bausmę), turėjau išvykti iš Lietuvos. Dešimt metų pragyvenau Belgijoje ir šią šalį labai pamilau. Ten dabar gyvena mano šeima, gimė anūkė. Aš taip pat visa širdimi trokštu būti kartu su jais. Dėkoju Lietuvos teisėsaugai, suteikusiai man galimybę atlikti bausmę Belgijos Karalystėje, šiuo metu vyksta deportacijos procedūra. Belgijoje aš visiškai atsiskleidžiau kaip dailininkė, mano darbai ten gerai žinomi ir paklausūs.

Dabartiniu metu esu dėkinga Panevėžio pataisos namų vadovybei, suteikiančiai man galimybę užsiimti kūrybine veikla. Ačiū resocializacijos specialistams, kurie visur mane

Nuteistosios išpažintis – „(...) jei aš čia – vadinasi, Dievas atvedė mane šiuo keliu. Kelias sunkus, bet su Dievo pagalba stengiuosi deramai jį nueiti“.

palaiko, domisi mano kūryba. Kartu su jais įgyvendiname bendrus projektus: „Laimingi kartu“ (projektas apie šeimą), „Moters nuotaikų vaivorykštė“ (piešinių serija), Kalėdų projektą ir daugelį kitų. Dėkoju ir areštinėje dirbantiems pareigūnams, kurie neliko abejingi mano kūrybai ir paskatino projektą „Moterys ir kalėjimas“ – šiuo metu mano darbai eksponuojami areštinės patalpose ir, tikiuosi, randa atgarsį ten laikomų moterų širdyse. Dailininkui labai svarbi žiūrovo nuomonė. Norėčiau, kad mano kūryba išsiskverbtų į žmonių sielas, gydytų jas, teiktų dvasinę pagalbą. Todėl mano piešiniai tokie ryškūs, gyvenimą teigiantys, o svarbiausios jų herojės – moterys. Džiaugiuosi, kad galiu užsiimti mėgstama veikla. Man tai svarbu ir psichologine prasme. Tai tarsi relaksacija, po kurios jaučiuosi laiminga ir laisva. Pataisos namuose aš nepatyrčiau kūrybinės krizės, nes čia turiu galimybę dirbti.

Aš ne tik piešiu, bet ir rašau knygą, kurią tikiuosi išleisti. Tai bus jau antroji mano knyga. Bandau kuo teisingiau pavaizduoti asmeninę situaciją, atvedusią mane į teisiamųjų suolą, siekdama, kad žmonės nedarytų klaidų ir visada prisimintų: „Įstatymo nežinojimas neatleidžia nuo atsakomybės“. Štai tokie svarbūs dalykai dabar vyksta mano gyvenime, leidžiantys man išgyventi nelaisvės laikotarpį, išsiskyrimą su šeima, ir užtikrinantys teisę likti tokia, kokia aš esu iš tikrųjų.

Ir patikėkite, aš laiminga... Turiu savo šeimą, savo piešinius, savo knygas, o svarbiausia – savo ištikimybę ir dėkingumą už viską Viešpačiui Dievui.

